

ИНЧИЛИ МАРҚЎС

БОБИ ЯКУМ

*Хизматгузори Яҳъёи Таъмиддиханда;
Шаҳодати ӯ дар бораи Исо.*

1. Ибтидои Инчили Исои Масех, Писари Худо,
2. Чунон ки дар сухафи анбиё навишта шудааст: “Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад”.
3. „Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ўро рост кунед“,
4. Яҳъёи Таъмиддихандад дар биёбон зоҳир шуд ва барои омурзиши гуноҳҳо таъмиди тавбаро мавъиза мекард.
5. Тамоми мардуми сарзамини Яҳудо ва сокинони Ерусалим берун омада, назди вай мерафтанд ва ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар рӯди Ўрдун аз вай таъмид меёфтанд.
6. Яҳъё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт, малах ва асали ёбой меҳурд.
7. Ва мавъиза карда, меғуфт: “Аз паси ман Тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки ҳам шуда, даволи пойафзоли Ўро воз кунам;
8. „Ман шуморо бо об таъмид додам, лекин Ў шуморо бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳад дод“.

Таъмиди Исо.

9. Дар он айём чунин воқеа шуд, ки Исо аз Носираи Чалил омада, дар Ўрдун аз Яҳъё таъмид ёфт.
10. Чун аз об баромад, дарҳол осмонро дид, ки шикофта аст, ва Рӯҳро, ки монанди кабӯтаре бар Ў нозил мешавад.
11. Ва овозе аз осмон даррасид: “Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ, хусни тавачҷӯҳи Ман бар Туст”.

Озмоиши Исо.

12. Пас аз он февран Рӯҳ Ўро ба биёбон бурд.

13. Ва Ё чихил рӯз дар биёбон буд, ва шайтон Ёро меозмуд; бо даррандагон рӯз мегузaronд, ва фариштагон Ёро парасторӣ мекарданд.

Исо ба мавъиза кардан шуру менамояд.

14. Пас аз он ки Яхъё таслим карда шуд, Исо ба Чалил омад ва Инчили Малакути Худоро мавъиза кард,

15. Ки вақт расидааст ва Малакути Худо наздик аст: “Тавба кунед. Ва ба Инчил имон оваред”.

Даъват кардани Петрус ва Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно.

16. Ва чун аз канори баҳри Чалил мегузашт, Шимъун ва бародараш Андриёсро дид, ки дар баҳри тӯр меандохтанд, зеро ки сайёди моҳӣ буданд.

17. Ва Исо ба онҳо гуфт: “Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам”.

18. Дарҳол онҳо тӯри худро мода, аз паи Ё равона шуданд.

19. Чун аз он ҷо каме пеш рафт, Яқуб ибни Забдой ва бародари вай Юҳанноро дид, ки дар қайқ тӯрҳои худро таъмир мекунанд,

20. Ва дарҳол онҳоро даъват намуд. Онҳо падари худ Забдойро дар қайқ бо коргарон гузошта, аз паи Ё равона шуданд.

Исо дар Кафарнаҳум девҳоро берун мекунад.

21. Ва онҳо ба Кафарнаҳум омаданд; ва дере нагузашта Ё дар рӯзи шанбе ба куништ даромада, ба таълим додан шуруъ намуд.

22. Ҳама аз таълими Ё дар ҳайрат монданд, зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим меод, на ҳамчун китобдонон.

23. Дар куништи онҳо касе буд, ки рӯҳи палид дошт, ва якбора фаръед зада, гуфт:

24. „Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Кудуси Худо!“

25. Исо вайро манъ карда, гуфт: “Хомӯш шав ва аз вай берун ой!”

26. Рӯҳи палид вайро ба ларза андохта, бо овози баланд фаръёд заду аз вай берун шуд.

27. Ҳама ба воҳима афтоданд, ба дараҷае ки аз якдигар мепурсиданд: “Ин чист? Ин чи таълимоти навест, ки Ў ба арвоҳи палид низ боқудратона амр мефармояд, ва онҳо ба Ў итоат мекунанд?”

28. Ва овозаи Ў зуд дар тамоми сарзамини Ҷалил паҳн шуд.

Шифо ёфтани модарарӯси Шимъун.

29. Ва аз куништ баромада, дарҳол бо Яъқуб ва Юҳнно ба хонаи Шимъун ва Андриёс омаданд.

30. Модарарӯси Шимъун дар ҳолати табларза хобида буд, ва дарҳол Ўро аз ин ҳолати вай хабардор карданд.

31. Ва Ў наздик шуда, аз дасти вай гирифтубархезонд; табларзаи вай дарҳол нест шуду вай ба парастории онҳо машғул гашт.

Берун кардани девҳо ва шифо додани касони бисъёр.

32. Бегоҳӣ, ки офтоб фурӯ рафта буд, ҳамаи беморон ва девонагонро назди Ў оварданд.

33. Ва тамоми аҳли шаҳр пеши дари хона гирд омаданд.

34. Ва Ў бисъёр касонро, ки ба касалиҳои гуногун гирифтубуданд, шифо бахшид ва бисъёр девҳоро берун кард ва намонд, ки девҳо сухан ронанд, зеро ки Масеҳ будани Ўро медонистанд.

Мавъизаи Исо дар Ҷалил.

35. Пагоҳӣ, хеле бармаҳал хеста, берун рафт ва ба хилватгоҳе расида, дар он ҷо дуо гуфт.

36. Шимъун ва касоне ки наздаш буданд, аз паи Ў шитофтанд;

37. Чун Ўро ёфтанд, гуфтанд: “Ҳама Туро меҷӯянд”.

38. Ў ба онҳо гуфт: “Ба деҳоту шаҳрҳои наздик биравем, то ки Ман дар он ҷо низ мавъиза кунам, зеро ки Ман барои ҳамин омадаам”.

39. Ва Ў дар тамоми Ҷалил дар куништҳои онҳо мавъиза менамуд ва девҳоро берун мекард.

Шифо ёфтани махавӣ.

40. Махавие назди Ў омада, зорӣ кард ва зону зада гуфт: “Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ”.

41. Исоро бар вай раҳм омад, дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: “Меҳоҳам, пок шав!”

42. Баъд аз ҳамин сухан махав дарҳол аз баданаш нест шуду вай пок гардид.

43. Ва ба вай чашм ало карда, дарҳол аз Худ дур намуд

44. Ва ба вай гуфт: “Зинҳор, ба касе чизе мағӯ, балки рафта худро ба коҳин нишон деҳ ва ба бадали пок шудани худ он чи Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад”.

45. Лекин вай берун рафта, ин воқеаро овоза ва нақл кардан гирифт, ба дараҷае ки Ў дигар ошкоро ба шаҳр даромада наметавонист, балки берун аз шаҳр дар ҷойҳои хилват рӯз мегузаронд. Ва мардум аз ҳар сӯ назди Ў меоманданд.

БОБИ ДУЮМ

Шифо ёфтани мафлуҷ.

1. Пас аз чанд рӯз Ў боз ба Кафарнаҳум омад; овоза шуд, ки Ў дар хона аст.

2. Дарҳол мардуми бисёр чамъ омаданд, ба андозае ки назди дари хона низ дигар ҷой набуд; ва Ў ба онҳо сухан мегуфт.

3. Ва назди Ў бо мафлуҷе омаданд, ки вайро чор кас бардошта буданд;

4. Ва чун ба сабаби бисёрии мардум ба Ў наздик омада натавонистанд, боми он ҷоеро, ки Ў буд, кушода шикоф карданд ва бистареро, ки мафлуҷ дар болояш хобида буд, поён фуруварданд.

5. Чун Исо имони онҳоро дид, ба мафлуҷ гуфт: “Эй фарзанд, гуноҳҳои ту омурзида шуд”.

6. Баъзе китобдонон, ки дар он ҷо нишаста буданд, дар дили худ андеша доштанд,

7. Ки “чаро Ў ин тавр куфр мекунад? Ҷуз Худои ягона кист, ки гуноҳҳоро омурзида тавонад?”

8. Исо дарҳол бар тибқи рӯҳи Худ даръёфт, ки онҳо чунин андеша доранд, ва ба онҳо гуфт: “Барои чи дар дили худ ин тавр андеша доред?”

9. „Қадамаш осонтар аст: ба мафлуҷ гуфтани он ки “гуноҳҳои ту омурзида шуд”, ё гуфтани он ки “барҳез, бистари худро бардор ва равона шав”?”

10. „Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳхоро дорад“ - ба мафлуҷ гуфт:

11. „Ба ту мегӯям: барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав“.

12. Вай дарҳол барҳост ва бистари худро бардошта, дар пеши назари ҳама равона шуд, ба тавре ки ҳама ҳайрон шуданд ва Худоро сипоскунон гуфтанд: “Мисли инро ҳаргиз надидаем”.

Даъват кардани Левӣ (Матто).

Исо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

13. Ва боз ба канори баҳр рафт; мардум ба назди Ӯ омаданд, ва Ӯ онҳоро таълим меод.

14. Ҳангоми рафтани Левӣ ибни Ҳалфойро дид, ки дар бочгоҳ нишастааст, ба вай гуфт: “Аз паи Ман бие” Вай барҳоста, аз паи Ӯ равона шуд.

15. Ва ҳангоме ки Ӯ дар хонаи вай нишаста буд, бисъере аз бочгирон ва гуноҳкорон низ бо Исо ва шогирдонаш менишастанд; зеро ки бисъер буданд, ва Ӯро пайравӣ менамуданд.

16. Чун китобдонон ва фарисиён диданд, ки Ӯ бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад, ба шогирдонаш гуфтанд: “Чаро Ӯ бо бочгирон ва гуноҳкорон мехӯраду менӯшад?”

17. Исо ин гапро шунида, ба онҳо гуфт: “На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳочат дорад. Ман омадам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам”.

Масъалаи рӯзадорӣ.

18. Шогирдони Яҳъё ва фарисиён рӯза медоштанд. Ва назди Ў омада гуфтанд: “Чаро шогирдони Яҳъё ва фарисиён рӯза медоранду шогирдони Ту рӯза намедоранд?”

19. Исо ба онҳо гуфт: “Оё аҳли кӯшки никоҳ, модоме ки домод бо онҳост, рӯза дошта метавонанд? То даме ки домод бо онҳост, наметавонанд рӯза доранд”;

20. „Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва дар он айём рӯза хоҳанд дошт.

Масалҳо дар бораи ҷома ва машк.

21. „Ҳеч кас ба ҷомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ намемонад: зеро ямоқи нав аз чизи кӯҳна чудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад“.

22. „Ва ҳеч кас шароби навро ба машки кӯҳна намеандозад: зеро шароби нав машкро медарад, шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав андохтан лозим аст“.

Исо-Оғои рӯзи шанбе.

23. Ва чунин воқеъ шуд, ки Ў рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт, ва шогирдонаш дар аснои роҳ ба хўшачинӣ сар карданд.

24. Фарисиён ба Ў гуфтанд: “Бубин, онҳо дар рӯзи шанбе кореро чаро мекунанд, ки раво нест?”

25. Ў ба онҳо гуфт: “Магар ҳаргиз нахондаед, ки Довуд дар эҳтиёҷмандӣ чӣ кард, ҳангоме ки вай ва ёронаш гурусна буданд?”

26. Чӣ гуна вай дар айёми Абъёти саркоҳин ба хонаи Худо даромада, нони такдимро хўрд, ки хўрдани он, чуз коҳинон, ба касе раво набуд, ва ба ёрони худ низ дод?”

27. Ба онҳо гуфт: “Шанбе барои инсон муқарар шудааст, на инсон барои шанбе”;

28. „Бинобар ин Писари Одам оғои рӯзи шанбе низ мебошад“.

БОБИ СЕЮМ

Исо дар рӯзи шанбе дасти хушкшударо шифо медиҳад.

1. Ва боз ба куништ даромад; дар он чо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт.
2. Ва аз паи Ў мепоиданд, ки шояд вайро дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки Ўро айбдор кунад.
3. Пас ба Марди дастхушк гуфт: “Дар миёнчо биист”
4. Ва ба онҳо гуфт: “Дар рӯзи шанбе кадом кор чоиз аст-некӣ кардан, ё бадӣ кардан? Чонеро начот додан, ё ҳалок кардан?” Лекин онҳо хомӯш монданд.
5. Ва ба онҳо бо ғазаб назар афканда ва аз сахтдилиашон маҳзун гашта, ба он одам гуфт: “Дасти худро дароз кун”. Чун дароз кард, дасташ шифо ёфт.
6. Фарисиён фавран берун рафта, бо ҳиродиён дар ҳаққи Ў машварат намуданд, ки чӣ тавр Ўро ҳалок кунанд.

Фаолияти Исо дар тамоми мамлакат вусъат меёбад.

7. Лекин Исо бо шогирдонаш сӯи баҳр омад, ва мардуми бисъёре аз Чалил ва Яҳудо аз паи Ў равона шуданд,
8. Ва аз Ерусалим, Адӯм ва он тарафи Ўрдун ва аз музофоти Сӯр ва Сидӯн издиҳоми бузурге, чун амалиёти Ўро шуниданд, назди Ў омаданд.
9. Ва ба шогирдони Худ фармуд, ки ба сабаби бузургии издиҳом кайке барои Ў муҳайё бошад, то ки Ўро фишор надиханд.
10. Зеро бисъёр касонро Ў шифо дода буд, бинобар ин ҳар киро захме буд, назди Ў мешитофтанд, то Ўро ламс кунад.
11. Ва авроҳи палид, чун Ўро мездиданд, пешаш меафтиданд ва фаръедзанон мегуфтанд: “Ту Писари Худо ҳастӣ”.
12. Лекин Ў онҳоро сахт таъкид мекард, ки Ўро шӯҳрат надиханд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ нафар.

13. Пас аз он бар фарози кӯҳе баромада, ҳар киро, ки хост, назди Худ даъват намуд; онҳо назди Ў омаданд.
14. Ва дувоздаҳ нафарро таъин кард, ки ҳамроҳи Ў бошанд, то ки онҳоро барои мавъиза фириштад,

15. Ва онҳоро кудрати он бошад, ки беморонро шифо диҳанд ва девҳоро берун кунанд.

16. Ва таъин кард Шимъӯнро, ки Петрус ном ниҳод;

17. Ва Яъқуб ибни Забдой ва Юҳанно бародари Яъқубро, ки ба онҳо Бӯнарчис, яъне „писарони раъд“ ном ниҳод;

18. Ва Яндриёс ва Филиппус ва Барталамо ва Матто ва Тумо ва Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъӯни Қанно

19. Ва Яхудои Исқарьют, ки Ёро таслим кард.

Хешовандони Исо барои Ё хавотир доранд.

20. Ва чун ба хонае даромаданд, боз мардум фароҳам омаданд, ба дараҷае ки онҳо фурсати нон хӯрдан ҳам надоштанд.

21. Ва хешовандони Ё, чун шуниданд, барои дастгир кардани Ё омаданд, зеро мегуфтанд, ки Ё беҳуд шудааст.

Китобдонон Исоро маломат мекунанд.

22. Китобдононе ки аз Ерусалим омада буданд, мегуфтанд, ки Ё Баал-Забул дорад ва ба воситаи калони девҳо девҳоро берун мекунад.

23. Пас онҳоро наздаш талабида, ба онҳо бо масалҳо сухан гуфт: “Чи гуна метавонад шайтон шайтонро берун кунад?”

24. Агар салтанате бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, он салтанат устувор истода наметавонад“;

25. Ва агар хонае бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, он хона устувор истода наметавонад;

26. Ва агар шайтон бар зидди худ ба қиём бархоста, аз ҳам чудо шуда бошад, вай устувор истода наметавонад, балки ҳалок мешавад.

27. Ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси зӯроваре даромада, чизҳои вайро ғорат кунад, бе он ки аввал он зӯроварро бибандад, ва пас аз он хонаи вайро ғорат мекунад.

28. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳамаи гуноҳҳои фарзандони одам ва ҳар гуна куфр, ки гуфта бошад, омурзида мешавад;

29. Лекин ҳар ки ба Рӯхулқудс куфр гӯяд, то абад омурзида нашавад, баалки ба азоби абадӣ маҳкум гардад.

30. Зеро ки гуфтанд: “Ё рӯҳи палид дорад“.

Хешовандии ҳақиқӣ дар Исо.

31. Модар ва бародарони Ў омада, дар берун истоданд ва ба Ў касеро фиристода, Ўро талаб намуданд.

32. Дар гирди Ў мардум нишаста буданд. Ва ба Ў гуфтанд: “Инак модари Ту ва бародарони Ту дар берун истода, Туро металабанд”.

33. Ва ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: “Кист модари Ман ва бародарони Ман?”

34. Ва ба онҳое ки гирди Ў нишаста буданд, назар афканда, гуфт: “Инак модари Ман ва бародарони Ман;

35. Зеро ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст”.

БОБИ ЧОРУМ

Масалҳо дар бораи Малакути Худо.

Дар бораи коранда.

1. Ва боз дар канори баҳр ба таълим додан шурӯъ намуд; ва мардуми бисъёр назди Ў ҷамъ омаданд, ба тавре ки Ў ба қайқ даромада, дар баҳр қарор гирифт, ва тамоми мардум дар канори баҳр мистоданд.

2. Ва бо масалҳо онҳоро чизҳои бисъёр меомӯхт ва дар таълими Худ ба онҳо мегуфт:

3. „Гӯш диҳед, инак корандае барои пошидани тухм берун рафт;

4. Ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод, ва парандагон омада, онро барчиданд;

5. Қадаре бар санглох афтод, дар ҷое ки хок бисъёр набуд, ва бо тези сабзид, зеро ки хок умқ надошт;

6. Чун офтоб баромад, пажмурда шуд ва аз баски реша надошт, хушк шуд;

7. Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида онро пахш карданд, ва самаре надод;

8. Қадаре дар хоки нағз афтод ва самара дод, ки он сабзид ва нашъунамо ёфт, ва бор овард, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад”.

9. Ва ба онҳо гуфт: “Ҳар ки гӯши шунаво дорад, бишнавад”.

10. Вақте ки танҳо монд, ҳозирон бо якҷоягии он дувоздаҳ нафар шарҳи ин масалро аз Ў пурсиданд.

11. Ва ба онҳо гуфт: “Ба шумо дониستاني асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба онҳое ки дар берунанд, ҳама чиз бо масалҳо мешавад,

12. Ба тавре ки онҳо бо чашмҳои худ нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, бо гӯшҳои худ мешунаванд, вале намефаҳманд, мабодо рӯчӯ кунанд, ва гуноҳҳои онҳо омурзида шавад“.

Шарҳи масали коранда.

13. Ва ба онҳо гуфт: “Оё ин масалро намаҳмидед? Пас чӣ тавр дигар масалҳоро хоҳед фаҳмид?”

14. Коранда каломро мекорад.

15. Кошташудагон дар канори роҳ касоне мебошанд, ки дар онҳо калом кошта мешавад, ва чун шуниданд, дарҳол шайтон омада, каломи кошташударо аз дили онҳо мерабояд.

16. Ҳамчунин кошташудагон дар санглоҳ касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, дарҳол онро қабул мекунанд,

17. Лекин дар худ реша надоранд ва ноустуворанд, ва чун аз боиси калом азияте ё таъкиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд.

18. Кошташудагон дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд,

19. Андешаҳои дунъӣ, хирси сарват ва ҳаваси чизҳои дигар дохил шуда, каломро пахш мекунанд, ва он бесамар мегардад.

20. Ва кошташудагон дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, қабул мекунанд, ва бор меоваранд, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад“.

Масал дар бораи шамъ.

21. Ва ба онҳо гуфт: “Оё шамъро меоваранд, то зери зарфе ё кате гузоранд? Оё на аз барои он ки ба шамъдон гузоранд?”

22. „Зеро чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад; ва ҳеҷ чизи махфие набошад, ки зухур наояд“.

23. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!“

24. Ва ба онҳо гуфт: “Пайхас кунед, ки чӣ мешунавед: бо кадом андоза, ки чен кунед, ба шумо чен карда шавад ва ба шумо, ки мешунавед, боз ҳам биафзояд”.

25. „Зеро, ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад“.

Сабзиши нонамоён.

26. Ва гуфт: “Малакути Худо монанди касест, ки тухм бар замин пошад,”

27. „Ва шабу рӯз бихобад бархезад, ва тухм чӣ гуна сабзаду нашъунамо ёбад, вай надонад;,,

28. „Зеро замин худ аз худ бор меоварад, аввал майса, баъд хӯша, пас аз он донаи пурра дар хӯша;,,

29. „Ва чун ҳосил расид, фавран досро ба кор меандозад, зеро ки вақти дарав расидааст“.

Масал дар бораи донаи хардал.

30. Ва гуфт: “Малакути Худоро ба чӣ монанд кунем ва бо кадом масал онро тасвир намоем?”

31. Мисли донаи хардалест: вақте ки ба замин кошта мешавад, хурдтарини тухмҳои рӯи замин аст.

32. Лекин чун кошта шуд, месабзад ва аз ҳамаи наботот бузургтар мегардад ва шоҳаҳои калон мерасонад, ба тавре ки мурғони ҳаво зери сояи он метавонанд паноҳ баранд.

33. Ва бо ин гуна масалҳои бисёр, ба қадре ки тавоноии шунидан доштан, каломро ба онҳо баён мекард;

34. Бе масал ба онҳо сухан намегуфт, лекин дар хилват ҳамаи маъноро ба шогирдони Худ мефаҳмонд.

Исо тундбодро ором мекунад.

35. Бегоҳии ҳамон рӯз ба онҳо гуфт: “Ба канори дигар бигзарем”.

36. Онҳо мардумро ҷавоб дода, Ўро ҳамон тавре ки дар қайқ буд, гирифтанд, ва чанд қайқи дигар низ ҳамроҳи Ў буд.

37. Ва тундбоди шадиде бархост, ва мавҷҳо ба қайқ бармехӯрд, ба тавре ки он пур аз об мешуд,

38. Ва Ў дар ақиби қайқ бар болине хуфта буд. Ўро бедор карда, гуфтанд: “Эй Устод, оё Туро парвоя нест, ки мо ҳалок мешавем?”

39. Ў бархоста, бодро манъ кард ва ба баҳр гуфт: “Хомӯш шав ва ором бош” Бод хомӯш шуд, ва оромии том барқарор гардид.

40. Ва ба онҳо гуфт: “Барои чӣ шумо чунин ҳаросонед? Чаро имон надоред?”

41. Ва онҳо хеле ба ҳарос афтада, ба якдигар гуфтанд: “Ин кист, ки боду баҳр ҳам ба Ў итоат мекунад?”.

БОБИ ПАНЦУМ

Шифо ёфтани девона дар Ҷадар.

1. Пас ба он канори баҳр ба сарзамни ҷадариён расиданд.

2. Чун аз қайқ берун омад, дарҳол касе ки рӯҳи палид дошт, аз миёни гӯрҳо баромада, бо Ў рӯ ба рӯ шуд,

3. Ки бошишгоҳи вай мағоки гӯр буд, ва ҳеч кас наметавонист бо занҷир ҳам вайро бибандад;

4. Зеро ки борҳо вайро бо завлона ва занҷирҳо баста буданд, лекин занҷирҳоро канда ва завлонаҳоро шикаста буд, ва ҳеч кас наметавонист вайро ром кунад;

5. Ва ҳамеша, рӯзу шаб, дар кӯҳҳо ва дар миёни гӯрҳо фаръед мекашид ва худро бо сангҳо мезад.

6. Чун Исоро аз дур дид, давон-давон омада, ба Ў сачда кард.

7. Ва бо овози баланд фаръед зада, гуфт: “Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Туро ба Худо қасам медиҳам, ки маро азоб надихӣ!”

8. Зеро ки ба вай гуфта буд: “Эй рӯҳи палид, аз ин шахс берун шав”.

9. Ва аз вай пурсид: “Номи ту чист?” Вай ҷавоб дод: “Номи ман легион аст, чунки мо бисъерем”.

10. Ва аз Ў бисъер илтимос мекарданд, ки онҳоро аз он сарзамин берун накунад.

11. Ва дар чарогоҳи он кӯҳҳо галаи бузуги хукҳо мечарид.

12. Ва ҳамаи девҳо аз Ў илтимос карда, гуфтанд: “Моро ба хукҳо равона кун, то дар онҳо дохил шавем”.

13. Исо дарҳол ба онҳо иҷозат дод. Ва арвоҳи палид берун шуда, ба хукҳо даромаданд ва он гала аз баландӣ якбора ба баҳр част, ва онҳо қариб ду ҳазор буданд ва дар баҳр ғарқ шуданд.

14. Ва хукбонҳо давида рафтанду дар шаҳр ва дар деҳот онро нақл карданд. Ва мардуми барои дидани он мочаро берун шитофтанд.

15. Ва назди Исо омада, он девонаро нишаста диданд, ки дар вай легион буд, ва либос пӯшидааст ва ақлаш солим гаштааст; Ва ҳаросон шуданд.

16. Касоне ки дида буданд, саргузашти девонаро, ва он чиро, ки ба хукон рӯй дод, ба онҳо нақл карданд.

17. Ва аз Ў илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо берун равад.

18. Ва чун ба қайқ савор шуд, он ки девона буд, аз Ў иҷозат пурсид, ки бо Ў бошад.

19. Аммо Исо иҷозат надод, балки ба вай гуфт: “Ба хона назди хешу табори худ бирав ва хабар деҳ аз он чи, ки Худованд бо ту кардааст, ва чӣ гуна ба ту раҳм намудааст”.

20. Пас вай равона шуда, он чиро, ки Исо бо вай карда буд, дар Декаполис мавъиза кардан гирифт. Ва ҳама дар таачҷуб мемонданд.

*Исо зани беморро шифо медиҳад
Ва духтари Ёирро зинда мекунад.*

21. Чун Исо боз бо қайқ ба он сӯи баҳр гузашт, мардуми бисъёре назди Ў чамъ омаданд, ва Ў дар канори баҳр буд.

22. Ва инак яке аз сардорони куништ омад, ки Ёир ном дошт, ва чун Ўро дид, пеши пояш афтод,

23. Ва аз Ў хеле илтимос карда, гуфт: “Духтари ман дар ҳолати назъ аст; биё ва даст бар вай гузор, то шифо ёбад ва зиндагӣ кунад”.

24. Пас бо вай равона шуд, ва мардуми бисъёре аз паи Ў рафта, Ўро фишор медоданд.

25. Як зан ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд,

26. Ва азоби бисъёре аз табибони зиёд кашида ва ҳамаи дороии худро сарф карда, ҳеч фоидае надида буд, балки аҳволаш торафт бадтар мешуд,

27. Чун овозаи Исоро шунид, дар миёни он гурӯҳ аз қафо омада, либоси Ўро ламс намуд;

28. Зеро гуфт: “Агар лоақал либоси Ўро ламс кунам, шифо меёбам”
29. Ва дарҳол чашмаи хуни вай хушк шуд, ва дар ҷисми худ ҳис кард, ки аз касалии шифо ёфтааст.
30. Дар айнаи замон Исо дар Ҳуд ҳис кард, ки қуввае аз Ў берун рафт, ва ба мардум мурочиат карда гуфт: “Кист, ки либоси Маро ламс кард?”
31. Шогирдонаш ба Ў гуфтанд: “Мебинӣ, ки мардум Туро фишор медиҳанд, ва мегӯӣ: “Кист, ки Маро ламс кард?””,
32. Аммо Ў ба гирду пеш менигарист, то он занро, ки ин тавр амал кардааст, бубинад.
33. Он зан, чун донист, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй дод, тарсону ларзон омада, пеши Ў афтод ва тамоми ҳақиқатро ба Ў гуфт.
34. Ў ба вай гуфт: “Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав ва аз касалии худ дар амон бош”
35. Ў ҳанӯз суҳан мегуфт, ки аз хонаи сардори куништ омада гуфтанд: “Духтарат мурд; боз барои чӣ Устодро заҳмат медиҳӣ?”
36. Аммо Исо ин суҳанонро шунида, ба сардори куништ гуфт: “Натарс, фақат имон овару бас”.
37. Ва, чуз Петрус, Яъқуб ва Юҳанно бародари Яъқуб, касеро иҷозат надод, ки аз паяш равад.
38. Чун ба хонаи сардори куништ расид, азодоронро дар ҳолати изтироб дид, ки гирья ва навҳаи бисъёр мекарданд.
39. Ва даромадан замон ба онҳо гуфт: “Чаро дар изтироб афтодаед ва гирья мекунед? Духтар намурдааст, балки хуфтааст”.
40. Ва онҳо бар Ў хандиданд, лекин Ў ҳамаро берун карда, бо падару модари духтар ва бо рафиқонаш ба ҳучрае ки духтар хобида буд, даромад.
41. Ва дасти духтарро гирифта, гуфт: “Талито-куми”, ки маънояш ин аст: “Эй духтар, туро мегӯям, барҳез”.
42. Дарҳол духтар барҳоста, равон шуд, зеро ки дувоздаҳсола буд. Онҳо дар ҳайрат монданд.
43. Ва Ў онҳоро саҳт таъкид карда, фармуд, ки касе аз он огоҳ нашавад, ва гуфт, то ҳўроке ба вай диҳанд.

БОБИ ШАШУМ

Исо аз нав дар Носира.

1. Аз он чо баромада, ба зодгоҳи Худ омад, ва шогирдонаш аз ақиби Ў омаданд.
2. Чун рӯзи шанбе расид, дар куништ ба таълим додан оғоз намуд, ва бисъёр шунавандагон дар ҳайрат монда, мегуфтанд: “Аз кучост дар Ў ин чизҳо? Чӣ ҳикматест, ки ба Ў ато шудааст ки чунин мўъҷизот аз дасти Ў содир мегардад?”
3. „Оё ин ҳамон начҷор нест, ки писари Марьям ва бародари Яъқуб, Йўсе, Яҳудо ва Шимъўн аст? Оё хоҳарони Ў ин чо дар байни мо намебошанд?” Ва дар ҳаққи Ў ба васваса меафтоданд.
4. Лекин Исо ба онҳо гуфт: “Пайғамбар беқадр набошад, чуз дар зодгоҳи худ ва дар байни хешовандон ва дар хонаи худ”.
5. Ва дар он чо ҳеч мўъҷиза нишон дода натавонист, чуз он ки дастхояшро бар чанд беморе ниҳода, онҳоро шифо дод.
6. Ва аз беимонии онҳо дар ҳайрат афтод. Дар деҳоти он музофот гашта, таълим меод.

Исо 12 шогирдонро мефиристад, то ки мавъиза намоянд ва шифо диҳанд.

7. Пас он дувоздаҳро назди Худ хонда, ба ҷуфт-ҷуфт фиристондани онҳо оғоз намуд ва ба онҳо бар арвоҳи палид кураш дод.
8. Ва фармуд, ки барои роҳ ҳеч чизе бо худ, чуз асое, нагиранд: на тўрбае, на ноне, на пуле, на камарбанд,
9. Балки чоруке дар по кашанд ва ду пероҳан дар бар накунанд.
10. Ва ба онҳо гуфт: “Ҳар чо, ки ба хонае даромадед, то вақти сафар кардан дар он чо бимонед.
11. Ва ҳар чо, ки шуморо қабул накунанд ва ба суханони шумо гўш надиханд, аз он чо берун рафта, ғубори пойҳои худро биафшонед, то шаҳодате бар онҳо гардад. Ба ростӣ ба шумо мегўям: ҳолати Садўм ва Амўро дар рӯзи доварӣ аз он шаҳр сахлтар хоҳад буд”.
12. Онҳо равона шуда, ба мавъиза кардан оғоз намуданд, ки бояд тавба кард;
13. Бисъёр девҳоро берун карданд ва бисъёр беморонро равған молида шифо доданд.

Қатли Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

14. Чун подшоҳ Ҳиродус шунид, - зеро номи Ў шўҳрат ёфта буд, - гуфт, ки Яҳъёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон эҳъё шудааст, ва аз ин сабаб мўъчизот аз вай ба зуҳур меояд.

15. Баъзе мегуфтанд, ки ин Ильёс аст. Аммо баъзе мегуфтанд, ки ин пайғамбар аст, ё чун яке аз пайғамбарон.

16. Лекин Ҳиродус, чун шунид, гуфт: “Ин ҳамон Яҳъёст, ки ман сарашро аз танаш чудо кардам; вай аз мурдагон эҳъё шудааст”.

17. Зеро Ҳиродус одам фиристода, Яҳъёро дастгир карда ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия зани Филиппус бародараш, ки вайро ба нокиҳи худ дароварда буд.

18. Зеро Яҳъё ба Ҳиродус гуфта буд: “Зани бародари худро ба никоҳ даровардани ту раво нест”.

19. Пас Ҳиродия ба Яҳъё кина баста буд ва мехост ўро ба қатл расонад, лекин наметавонист.

20. Зеро ки Ҳиродус аз Яҳъё метарсид, вайро Марди одилу муқаддас медонист ва рўйхотир мекард; ба гапаш гўш дода, бисъёр музтариб мешуд ва суҳанонашро ба хушӣ мешунид.

21. Фурсате расид, ки Ҳиродус ба муносибати рўзи таваллуди худ барои мансабдорони худ, ба мириҳазорон ва калонтарони Ҷалил базме орошт,

22. Ва духтари Ҳиродия ба базм даромада рақсид, Ҳиродус ва ононеро, ки ҳамроҳаш нишаста буданд шод намуд. Подшоҳ ба духтар гуфт: “Ҳар чӣ мехоҳӣ, аз ман талаб кун, онро ба ту бидиҳам”.

23. Ва қасам ёд кард, ки “ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, ҳатто нисфи қаламрави ман бошад ҳам, ба ту медиҳам”.

24. Духтар берун рафта, аз модари худ пурсид, ки “чӣ талаб кунам?” Модараш ҷавоб дод: “Каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро”.

25. Вай дарҳол назди подшоҳ шитофт ва гуфт: “Мехоҳам каллаи Яҳъёи Таъмиддиҳандаро ҳамин дам дар табақе ба ман ҳадия кунӣ”.

26. Подшоҳ басе ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва барои ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, хоҳиши вайро рад кардан нахост.

27. Дарҳол подшоҳ ҷаллодеро фиристода, фармуд, ки каллаи вайро биёрад;

28. Чаллод рафта, дар зиндон каллаи вайро аз тан чудо кард ва бар табаке ниҳода овард ва ба духтар дод, ва духтар онро ба модари худ дод.

29. Чун шогирдонаш шуниданд, омада, часади вайро бардошта бурданду гӯр карданд.

Баргаштани 12 ҳаввориён.

30. Ҳаввориён назди Исо чамъ омада, ҳар он чиро, ки ба ҷо оварда ва таълим дода буданд, ба Ў нақл карданд.

31. Ў ба онҳо гуфт: “Шумо ба танҳой ба ягон ҷои хилват биравед ва каме истироҳат кунед“ Зеро омаду рафт чунон бисъёр буд, ки фурсати нон хӯрдан ҳам надоштанд.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

32. Пас ба танҳой бо қайқ ба ҷои хилват равона шуданд.

33. Чун мардум онҳоро диданд, бисъёре онҳоро шинохтанд, аз ҳамаи шаҳрҳо пиёда ба он сӯ шитофтанд ва аз онҳо пеш гузашта, назди Ў чамъ шуданд.

34. Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид ва ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандоне буданд, ки чӯпон надоштанд; ва онҳоро бисъёр таълим додан гирифт.

35. Азбаски вақт хеле гузашта буд, шогирдонаш назди Ў омада гуфтанд: “Ин ҷо ҷои хилват аст, вақт ҳам дер шуд;,”

36. „Инҳоро ҷавоб деҳ, то ки ба қасабаю музофоти ин деҳот рафта, барои худ ноне бихаранд; зеро ки ҳеҷ хӯроке надоранд“.

37. Ў дар ҷавобашон гуфт: “Шумо ба онҳо хӯрок диҳед“. Ба Ў гуфтанд: “Магар мо рафта, ба дусад динор нон бихарем ва барои хӯрдани онҳо диҳем?“

38. Аз онҳо пурсид: “Чандто нон доред? Рафта бинед“. Онҳо даръёфта, гуфтанд: “Панҷ нон ва ду моҳӣ“.

39. Он гоҳ фармуд, ки ҳамаро даста-даста бар сабза шинонанд.

40. Пас қатор -қатор, саднафара ва панҷоҳнафара нишастанд.

41. Ў панҷ нону ду моҳиро гирифта ва ба осмон нигариста, баракат дод ва пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд. Ду моҳиро низ ба ҳамаи онҳо тақсим кард.

42. Ҳама хўрданду сер шуданд;

43. Ва аз пораҳои нон ва моҳӣ дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд;

44. Хўрандагони нон тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

Исо бар баҳр қадам мезанад.

45. Дарҳол Ў шогирдонашро фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пеш аз Ў ба он соҳил сўи Байт-Сайдо равона шаванд, то Ў мардумро ҷавоб диҳад.

46. Ва чун онҳоро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан ба фарози кўҳе баромад.

47. Шомгоҳон қайқ ба миёнаи баҳр расида буд, ва Ў танҳо бар хушкӣ буд.

48. Ва онҳоро дар рондани қайқ бемаҷол дид, зеро ки боди муҳолиф мевазид; наздикии поси чоруми шаб бар баҳр қадам зада назди онҳо омад, ва мехост аз онҳо бигзарад.

49. Онҳо чун Ўро диданд, ки бар баҳр қадам мезанад, гумон карданд, ки ин шабаҳ аст, ва фаръёд заданд.

50. Зеро ки ҳама Ўро дида, ҳаросон шуданд. Дарҳол Ў ба онҳо хитоб карда, гуфт: “Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед”.

51. Ва назди онҳо ба қайқ даромад; бод низ сокит шуд. Ва онҳо бениҳоят дар ҳайрат афтоданд ва таачҷуб карданд.

52. Зеро ки мўъҷизаи нонро дарк накарда буданд, чунки дилашон саҳт буд.

Исо назди баҳри Қинесор шифо медиҳад.

53. Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Қинесор омаданд ва лангар андохтанд.

54. Чун аз қайқ баромаданд, дарҳол мардум Ўро шинохтанд.

55. Ва сар то сари он музофот шитофтанд ва беморонро бар тахтаҳо ниҳода, ба ҳар ҷо, ки мешуниданд Ў он ҷост, меоварданд.

56. Ва ба ҳар чо, ки Ў ба қасабаҳо ё шахрҳо ё деҳқадаҳо меомад, беморонро дар сари гузар мегузоштанд ва аз Ў илтимос менамуданд, ки фақат домани чомаи Ўро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ ҲАФТУМ

Аҳкоми Худо аз қоидаҳои инсонӣ болотар аст.

1. Фарисиён ва баъзе китобдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, назди Ў чамъ шуданд;
2. Ва чун диданд, ки баъзе шогардони Ў бо дастҳои нопок, яъне ношуста, нон мехӯранд, сарзаниш карданд.
3. Зеро ки фарисиён ва ҳамаи яҳудиён ба ривоятҳои муршидон пайравӣ намуда, то дастҳои худро бодикқат нашӯянд, хӯрок намехӯрданд;
4. Ва чун аз бозорҳо оянд, то нашӯянд чизе намехӯранд. Ва бисёр расмҳои дигар ҳаст, ки нигоҳ медоранд; монанди шустани пиёлаҳо, кӯзаҳо ва курсиҳо.
5. Пас фарисиён ва китобдонон аз Ў пурсиданд: “Чаро шогардони Ту ба ривоятҳои муршидон пайрави намекунанд, балки бо дастҳои ношуста нон мехӯранд?”
6. Ў ба онҳо ҷавоб дода гуфт: “Ишаъё дар бораи шумо, эй риёкорон, некӯ пайғом додааст, чунон ки навишта шудааст:” Ин мардум бо лабони худ Маро парастори мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст;
7. Пас Маро бар абас парастии мекунанд, зеро ки таълиму аҳкоми инсониро таълим медиҳанд”.
8. Зеро шумо ҳукми Худоро як сӯ гузошта, ривоятҳои инсониро, монанди шустани кӯзаҳо ва пиёлаҳо, нигоҳ медоред ва бисёр расмҳои дигарро ба чо меоваред“.
9. Ва ба онҳо гуфт: “Оё хуб аст, ки шумо ҳукми Худоро ботил мекунад, то ки ривояти худро риоя менамояд?”
10. Зеро Мусо гуфтааст: “Падару модари худро иззат нам” Ва: “Ҳар ки падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад”.
11. Лекин шумо мегӯед: “Ҳар гоҳ касе ба падар ё модари худ гӯяд: “Он чи аз ман нафъ ёбӣ, курбон, яъне ҳадия барои Худост”““

12. Ва баъд аз ин намегузored, ки вай барои падар ё модари худ ягон чиз кунад,

13. Дар айни ҳол каломи Худоро бо ривояти худ, ки чори сохтаед, баргараф менамояд; ва бисъёр расмҳои монанди инро ба ҷо меоваред“.

Одамро ба ҳузури Худо чӣ палид мекунад.

14. Ва он ҷамоатро назди Худ даъват намуда, гуфт:“Ҳама ба Ман гӯш диҳед ва бифаҳмед“.

15. „Чизе нест, ки аз берун ба даруни одам даромада, вайро палид карда тавонад; балки чизе ки аз дарунаш баромада бошад, одамро палид мекунад“.

16. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

17. Ва чун аз назди ҷамоат ба хона даромад, шогирдонаш маънии ин масалро аз Ў пурсиданд.

18. Ў ба онҳо гуфт:“Оё шумо низ бефаҳм ҳастед? Оё намедонед, ки ҳар чизе аз берун ба даруни одам дарояд, наметавонад вайро нопок кунад?

19. „Зеро ба даруни дилаш намедарояд, балки ба шикамаш меравад ва аз он хориҷ мешавад, ва ба ин сурат ҳар хӯрок пок мегардад“.

20. Баъд гуфт:“Он чи аз одам берун ояд, одамро нопок месозад;

21. Зеро ки аз даруни дили одам хаёлотӣ бад, зино, фисқ, қатл,

22. Дуздӣ, тамаъ, кина, макр, хирс, чашми бад, куфр, ғурур ва ҷаҳолат пайдо мешавад.

23. Тамоми ин чизҳои бад аз дарун пайдо шуда, одамро палид мекунанд.

Исо ва зане ки аз Финиқияи Сурия буд.

24. Ва аз он ҷо равона шуда, ба ҳудуди Сўр ва Сидўн расид; ва ба хонае даромада, нахост, ки касе Ўро шиносад; лекин натавонист пинҳон монад.

25. Зеро зане ки духтараш рӯҳи палид дошт, хабари Ўро шунид ва ҳамон дам омада, пеши пои Ў афтод;

26. Ва он зан юнонӣ, аз аҳли Финиқияи Сурия буд; ва аз Ў илтимос кард ки девро аз духтараш берун кунад.

27. Лекин Исо ба вай гуфт: “Бигзор аввал бачагон сер шаванд, зеро нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофта хуб нест”.

28. Зан ҷавоб дода гуфт: “Оре, Худовандо; лекин сагон низ пасмондаҳои бачагонро зери сурфа мехӯранд”.

29. Ба вай гуфт: “Аз барои ин суханат бирав, ки дев аз духтарат берун шуд”.

30. Чун зан ба хонаи худ омад, девро беруншуда ва духтарро бар бистар хуфта ёфт.

Касе ки гӯши кар ва лакнати забон дошт шифо ёфт.

31. Боз аз худуди Сӯр ва Сидӯн баромада, Ў ба воситаи худуди Декаполис сӯи баҳри Ҷалил равона шуд.

32. Назди Ў якеро оварданд, ки гӯши кар ва лакнати забон дошт, ва илтимос карданд, ки даст бар вай гузорад.

33. Вайро аз миёни ҷамоат ба хилват бурда, ангушти Худо дар гӯшҳои вай ниҳод ва туф карда, забонашро ламс кард;

34. Ва ба осмон нигариста, оҳе кашид ва ба вай гуфт: “Ифатаҳ”, яъне „Воз шав”.

35. Дарҳол гӯшҳояш кушода ва гиреҳи забонаш яла шуда, ба дурустӣ сухан гуфт.

36. Ва ба онҳо таъин кард, ки ба касе хабар надиханд. Лекин ҳарчанд ба онҳо таъин мекард, онҳо бештар овоза мекарданд.

37. Ва бағоят ҳайрон монда, мегуфтанд: “Ҳар корро нағз мекунад: карҳоро шунаво ва гунгҳоро гӯё мегардонад”.

БОБИ ҲАШТУМ

Сер шудани чор ҳазор нафар.

1. Дар он рӯзҳо, ки боз мардуми бисъёре ҷамъ омада буданд ва барои хӯрдан чизе надоштанд, Исо шогирдони Худо пеш хонда, гуфт:

2. Ба ин мардум дилам месўзад, зеро ки се рӯз боз назди Ман мебошанд ва барои хӯрдан чизе надоранд;

3. Агар онҳоро гурусна ба хонахошон ҷавоб диҳам, дар роҳ бемадор хоҳанд шуд, зеро ки баъзе аз онҳо аз роҳи дур омаданд.
4. Шогирдонаш ба Ў ҷавоб доданд: “Аз кучо касе метавонад дар ин биёбон онҳоро аз нон сер кунад?”
5. Аз онҳо пурсид: “Чандто нон доред?” Гуфтанд: “Ҳафтто”
6. Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин бинишинанд; ҳафт нонро гирифта, бо изҳори шукргузорӣ пора кард ва ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд; ва онҳо гузоштанд.
7. Ва чанд моҳии майда низ дошанд; онҳоро низ, баракат дода, фармуд, ки пеши ҷамоат гузоранд.
8. Онҳо хӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд.
9. Хӯрандагон қариб чор ҳазор нафар буданд. Ва онҳоро ҷавоб дод.

Фарисиён аломат талаб мекунанд.

10. Дарҳол бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда, ба ҳудуди Далмонуро омад.
11. Фарисиён берун омада, бо Ў ба мунозира даромаданд ва Ўро озмуда, аломати осмонӣ аз Ў талаб карданд.
12. Ў, аз дил оҳе кашида, гуфт: “Чаро ин насл аломате талаб мекунанд? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аломате ба ин насл ато нахоҳад шуд”.
13. Пас онҳоро гузошта, боз ба қайқ савор шуд ва ба соҳили дигар гузашт.

Огоҳонидан аз хамиртуруши фарисиён ва Ҳиродус.

14. Онҳо нон гирифтандро фаромӯш карданд ва бо худ дар қайқ ҷуз як нон надоштанд.
15. Ў онҳоро огоҳ карда, гуфт: “Бохабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва аз хамиртуруши Ҳиродус ҳазар кунед”.
16. Онҳо бо якдигар муҳокима ронда, мегуфтанд: “Ин аз он сабаб аст, ки нон надорен”.
17. Исо инро даръёфта, ба онҳо гуфт: “Чаро муҳокима мекунед, ки нон надоред? Оё ҳанӯз нафаҳмидаед ва дарк накардаед? Оё то ҳол дили шумо саҳт аст?”

18. „Чашм дореду намебинед? Гўш дореду намешунавед? Ва дар хотир надоред?“

19. „Ҳангоме ки панҷ нонро барои панҷ ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?“ Ба Ў гуфтанд: „Дувоздаҳ“.

20. „Ва ҳангоме ки ҳафт нонро барои чор ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?“ Гуфтанд: „ҳафт“.

21. Ба онҳо гуфт: „Пас чаро намефаҳмед?“

Шифо ёфтани кўр дар наздикии Байт-Сайдо.

22. Чун ба Байт-Сайдо омад, кўреро назди Ў оварда, зорӣ намуданд, ки вайро ламс кунад.

23. Ў дасти кўрро гирифта, вайро аз қасаба берун бурд ва ба чашмони вай туф карда, дастҳои Худро бар вай гузошт ва пурсид: „Оё чизе мебинӣ?“

24. Вай назар афканда, гуфт: „Одамонро хиромон чун дарахтон мебинам“.

25. Он гоҳ дастҳояшро бори доғар бар чашмони вай гузошта, фармуд, ки назар афканад. Вай шифо ёфт ва ҳама чизро ба хубӣ бидид.

26. Пас вайро ба хонааш фиристода, гуфт: „Доҳили қасаба нашав ва дар он ҷо ба касе нақл накун“.

Эътирофи Петрус.

27. Ва Исо бо шогидонаш ба қасабаҳои Қайсарияи Филиппус рафт. Дар аснои роҳ аз шогирдонаш пурсид: „Мардум Маро кӣ мегўянд?“

28. Онҳо ҷавоб доданд: „Мегўянд, ки Яҳъёи Таъмиддиҳандай; баъзе мегўянд, ки Ильёсӣ; ва баъзе мегўянд, ки яке аз пайғамбаронӣ“.

29. Ў ба онҳо гуфт: „Шумо Маро кӣ мегўед?“ Петрус ҷавоб дода, гуфт: „Ту Масеҳ ҳастӣ“.

30. Пас ба онҳо таъин кард, ки дар бораи Ў ба ҳеч кас гап назананд.

Исо бори аввал дар бораи уқубатҳои Худ эълон мекунад.

31. Он гоҳ ба таълими онҳо оғоз намуда, гуфт, ки “Писари Одам бояд бисъёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда ва кушта шавад ва пас аз се рӯз эҳё шавад”.
32. Чун ин суханро ошкоро мегуфт, Петрус Ӯро ба як сӯ бурда, ба эътироз кардан шуруъ намуд.

Хизматгузори ҳақиқӣ.

33. Лекин Ӯ баргашта, ба шогирдонаш нигарист ва Петрусро манъ карда, гуфт: “Эй шайтон, аз Ман дур шав, зеро ту на дар бораи амру наҳйи Худо, Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекуни”.
34. Пас мардумро бо шогирдонаш назди Худ хонда, гуфт: “Ҳар кӣ хоҳад аз ақиб Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд:
35. „Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман ва Инчил барбод диҳад, онро мераҳонад”
36. „Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад ва ба ҷони худ зиён расонад?”
37. „Ё ки одамизод ба ивази ҷони худ чӣ фидияе медиҳад?”
38. „Зеро, ҳар кӣ дар ин насли зинокор ва осӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам низ, ҳангоме ки бо фароштағони муқаддас дар ҷалоли Падари Худ меояд, аз вай шарм хоҳад кард”.

БОБИ НӮҲУМ

Дигаргун шудани Худованд.

1. Ва ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ ба шум мегӯям: аз истодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Малакути Худоро, ки бо қурат меояд, набинанд, зоиқан маргро нахоҳанд чашид”.
2. Ва баъд аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд:
3. Либосаш дурахшон ва чун барф бағоят сафед шуд, ки дар рӯи замин ҳеҷ шустагаре наметавонад ҷунин сафед кунад.

4. Ва Ильёс бо Мусо ба онҳо намоён шуда, бо Исо гуфтугў мекарданд.
5. Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт:“Эй Устод! Дар ин чо будани мо некўст; пас се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс“.
6. Зеро намедонист, чӣ гўяд: чунки ҳаросон буданд.
7. Ва абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт, ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт:“Ин Писари Маҳбуби Ман аст; Ўро бишнавед“.
8. Баногоҳ, чун ба атрофи худ нигаристанд, касеро чуз Исо назди худ надиданд.
9. Чун аз кўҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуд, ки то Писари Одам аз мурдагон эҳёе нашавад, он чи дидаанд, ба касе нагўянд.
10. Ва онҳо ин суханонро дар ёд дошта, аз якдигар мепурсиданд, ки аз мурдагон эҳёе шудан чӣ маънӣ дорад?
11. Ва аз Ў пурсиданд:“Чаро китобдонон мегўянд, ки Ильёс бояд аввал биёяд?”
12. Ў ба ҷавоби онҳо гуфт:“Дуруст аст, ки Ильёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад; ва Писари Одам, чунон ки дар бораи Ў навишта шудааст, ранчи бисъёр бинад ва ҳақир шумурда шавад“,
13. „Лекин ба шумо мегўям, ки Ильёс ҳам омад ва бо вай он чи хоистанд, карданд, чунон ки дар бораи вай навишта шудааст“.

Шифо ёфтани девона.

14. Чун назди шогирдонаш омад, мардуми бисъёрро гирди онҳо дид, ва китобдононро, ки бо онҳо мувоҳиша мекарданд.
15. Дарҳол тамоми мардум, чун Ўро диданд, дар ҳайрат монданд ва давон-давон омада, ба Ў салом доданд.
16. Ў аз китобдонон пурсид:“Бо инҳо чӣ мувоҳиша мекунед?”
17. Яке аз байни мардум ба ҷавоб гуфт:“Эй Устод! писари худро назди Ту овардам, ки рўҳи гунге дорад:“
18. „Ҳар чо, ки вайро бигирад, ба замин мезанад, вай кафк бароварда, дандонҳо бо ҳам месояд ва карахт мешавад; Ба шогирдони Ту гуфтам, ки онро берун кунанд, натавонистанд“.
19. Ў ба ҷавоби вай гуфт:“Эй насли беимон: То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Вайро назди Ман биёред“.

20. Вайро назди Ў оварданд. Чун Ўро дид, рӯҳ вайро ба ларза андохт; вай ба замин афтода ва ғел зада, кафк баровард.

21. Ва аз падари вай пурсид: “Кай боз ба ин ҳолат гирифтор аст?”
Гуфт: “Аз кўдакӣ”

22. „Борҳо вайро дар оташ ва дар об афканд, то вайро ҳалок кунад; лекин, агар метавонӣ, ба мо раҳм кун ва ёрӣ расон“.

23. Исо ба вай гуфт: “Агар имон оварда тавонӣ, барои имондор ҳама чиз имконпазир аст“.

24. Дарҳол падари кўдак фаръед зада, гирьякунон гуфт: “Имон меоварам, эй Худованд! Ба беомонии ман мадад кун“.

25. Чун Исо дид, ки мардум сўяш шитоб мекунанд, рӯҳи палидро мазаммат намуда, гуфт: “Эй рӯҳи гунг ва кар! Ба ту амр мефармоям, ки аз вай берун рав ва дигар дохили вай нашав“.

26. Пас бонг зада, вайро сахт ба ларза андохта, берун рафт; вай монанди мурда гашт, ба тавре ки бисъёр касон гуфтанд, ки вай мурдааст.

27. Лекин Исо дасташро гирифта бархезонд; вай ба по истод.

28. Ва чун ба хона даромад, шогирдонаш аз Ў ба танҳои пурсиданд: “Чаро мо онро берун карда натавонистем?”

29. Ба онҳо гуфт: “Ин чинс ба ҳеч вачҳ берун намеравад, чуз ба дуо ва рӯза“.

Исо бори дуюм мамот ва эҳъи Худро пешгӯӣ мекунад.

30. Ва аз он чо равона шуда, аз Чалил мегузаштанд; ва Ў намехост, ки касе Ўро бишносад.

31. Зеро шогирдони Худро таълим дода мегуфт, ки Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд, ва Ўро хоҳанд кушт; чун кушта шуд, пас аз се рӯз эҳъё хоҳад шуд.

32. Лекин онҳо ин суханро нафаҳмиданд ва тарсиданд, ки аз Ў пурсанд.

Иззатталабии шогирдон.

33. Ба Кафарнаҳум омад; чун дар хона буд, аз онҳо пурсид: “Дар роҳ бо якдигар дар чӣ хусус муҳокима мекардед?”

34. Онҳо хомӯш монданд, чунки дар роҳ бо якдигар муҳокима мекарданд, ки кист бузургтар.

35. Ӯ нишаста, он дувоздаҳро наздаш хонд ва ба онҳо гуфт: “Ҳар кӣ меҳоҳад нахустин бошад, вопасин ва хизматгори ҳама шавад”.

36. Пас кӯдакero гирифта, дар миёни онҳо ба по гузошт ва, дар оғӯш кашида, ба онҳо гуфт:

37. „Ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдакero ба исми Ман қабул кунад, вай Маро қабул кунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, вай на Маро, балки Фиристодаи Маро қабул мекунад“.

Раишки сохтаи шогирдон.

38. Он гоҳ Юҳанно гуфт: “Эй Устод! Мо касero дидем, ки ба исми ТУ девҳоро берун мекард, лакин моро пайравӣ намекард, ва мо вайро манъ кардем, чунки моро пайравӣ намекард”.

39. Исо гуфт: “Вайро манъ накунад; зеро ҳеч касе нест, ки ба исми Ман мӯъчиза бинамояду ба зудӣ дар ҳаққи Ман бад гуфта тавонад”.

40. „Зеро ҳар кӣ зидди мо нест, бо мост“.

41. „Ва ҳар кӣ ба исми Ман шуморо, аз он рӯ ки пайрави Масеҳ ҳастед, косаи обе бинӯшонад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро зоеъ нахоҳад кард“.

Огоҳонидан аз васваса.

42. Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданаш овехта, вайро дар баҳр афкананд.

43. Ва агар дастат туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки маъюб шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду даст ба дӯзах равона шавӣ, дар оташе ки хомӯш нашаванда аст,

44. Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

45. Ва агар поят туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки ланг шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду по дар дӯзах андохта шавӣ, дар оташе ки хомӯшнашаванда аст.

46. Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

47. Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро бикан: барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба Малакути Худо дарой, аз ин ки бо ду чашм дар оташи дўзах андохта шавӣ,

48. Ки дар он чо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

49. Зеро ҳар кас бо оташ намакин хоҳад шуд, ва ҳар қурбон бо намак намакин хоҳад шуд.

50. Намак хуб аст; Лекин агар намак шӯр набошад, бо чӣ шумо онро ислоҳ мекунед? Пас дар худ намак бидоред, ва бо якдигар муросо кунед.

БОБИ ДАҲУМ

Қонуни Исо дар бораи талоқ.

1. Аз он чо баромада, ба он сӯи Ўрдун, ба худуди Яхудо омад. Боз мардум назди Ў шитофтанд; ва Ў, аз рӯи одаташ, боз онҳоро таълим меод.

2. Фарисиён наздик омада ва Ўро озмуданӣ шуда, пурсиданд: “Оё чоиз аст, ки мард зани худро талоқ диҳад?”

3. Ба ҷавоби онҳо гуфт: “Мусо ба шумо чӣ фармудааст?”

4. Гуфтанд: “Мусо иҷозат додааст, ки талоқномае навишта ҷудо шаванд”.

5. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: “Ба сабаби дилсахтии шумо ин ҳукмро барои шумо навиштааст”;

6. Лекин дар ибтидои офариниш Худо онҳоро марду зан офарид.

7. Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад.

8. Ва ҳар ду як тан мешаванд, ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд.

9. Пас он чиро, ки Худо ба ҳам пайваст, одам набояд ҷудо кунад.

10. Дар хона шогирдонаш боз дар ин бора аз Ў пурсиданд.

11. Ў ба онҳо гуфт: “Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро никоҳ кунад, дар ҳаққи вай зино карда бошад;

12. Ва агар зане аз шавҳари худ ҷудо шуда, ба никоҳи дигаре дарояд, низ зино карда бошад.

Исо кўдаконро дуои хайр мекунад.

13. Кўдаконро назди Ў меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад; лекин шогирдон ба оварандагон монё мешуданд.

14. Чун Исо дид, дарғазаб шуда, гуфт: “Кўдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монё нашавед, зеро Малакути Худо ба чунин касон тааллуқ дорад”.

15. Ба ростӣ ба шумо мегўям: ҳар кӣ Малакути Худоро монанади кўдак қабул накунад, ба он дохил намешвад.

16. Ва онҳоро ба оғўш кашид ва даст бар онҳо ниҳода дуои хайр кард.

Исо ва ҷавони сарватдор.

17. Вақте ки ба роҳ мебаромад, касе назди Ў шитофта, зону бар замин зад ва пурсид: “Эй Устоди некў, чи кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?”

18. Исо ба вай гуфт: “Чаро Маро некў мегўӣ? Ҳеч кас некў нест, чуз Худои ягона”.

19. Аҳкомро медонӣ: ”Зино накун; қатл накун; дуздӣ накун; шаҳодати бардурўғ надех; озор надех падару модаратро хурмат кун”.

20. Вай ба ҷавоби Ў гуфт: “Эй Устод! Ҳамаи инро ман аз кўдаки нигоҳ доштаам”.

21. Исо ба вай нигариста, дўст дошт ва гуфт: “Туро як чиз намерасад: бирав, ҳар он чи дорӣ, бифурўш ва ба мискинон бидех, ва дар осмон ганче хоҳӣ ёфт; ва омада, салиб бардор ва Маро пайравӣ кун”.

22. Лекин вай аз ин сухан ошуфта ва ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисёр дошт.

Ба Малакути Худо даромадани сарватдор душвор аст.

23. Исо ба гирду пеш нигариста, ба шогирдонаш гуфт: “Ба Малакути Худо даромадани сарватдор чӣ гуна душвор аст!”

24. Шогирдон аз суханони Ў дар ҳайрат шуданд. Исо боз ба ҷавоби онҳо гуфт: “Эй фарзандон! Ба онҳое ки умеди сарват доранд, даромадан ба Малакути Худо чӣ гуна душвор аст!”

25. Аз сӯрохии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад.

26. Онҳо бағоят дар ҳайрат шуда, ба якдигар мегуфтанд: “Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?”.

27. Исо ба онҳо нигоҳ карда гуфт: “Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин на ба Худо; зеро ки ба Худо ҳама чиз имконпазир аст”.

Мукофоти шогирдон.

28. Он гоҳ Петрус ба Ё гуфт: “Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем”.

29. Исо ба ҷавоб гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро аз баҳри Ман ва Инҷил тарк кунад

30. Алҳол, дар ин замон, дар миёни таъқибот, сад чандон хонаҳо ва бародарон ва хоҳарон ва падарон ва модарон ва фарзандон ва амлок ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад;

31. Лекин басо аввалин, охирин хоҳад шуд, ва охирин аввалин.

Исо бори сеюм мамот ва эҳёе Худро пешгӯӣ мекунад.

32. Чун дар роҳи сӯи Ерусалим буданд, Исо пешопеши Онҳо мерафт, ва онҳо дар ҳайрат буданд, ва чун аз ақибӣ Ё мерафтанд, ҳаросон мешуданд. Ва Ё он дувоздаҳро назди Худ хонда, боз ба гуфтани он чи ба сараш меояд, оғоз намуд:

33. „Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ёро ба марг маҳкум кунанд ба дасти ғайрияхудиён таслим кунанд;,,

34. Ва Ёро тамасхур кунанд, тозиёна зананд, туфборон кунанд, бикушанд; ва дар рӯзи сеюм эҳёе шавад.

Хоҳиши иззатталабонаи писарони Забдой.

35. Он гоҳ Яъқуб ва Юҳнно, ду писари Забдой, назди Ё омада, гуфтанд: “Эй Устод! Меҳоҳем, он чи аз Ту хоҳиш кунем, барои мо бикунӣ”.

36. Ба онҳо гуфт: “Чӣ меҳоҳед, ки барои шумо бикунам?”

37. Онҳо ба Ё гуфтанд: “Ба мо лутф намо, ки яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат дар чалоли Ту бишинем”

38. Исо ба онҳо гуфт: “Шумо намефаҳмед, ки чӣ мехоҳед; оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, бинӯшед ва он таъмидеро ки Ман меёбам биёбед?”

39. Онҳо ба ҷавоб гуфтанд: “Метавонем” Аммо Исо ба онҳо гуфт: “Косаеро, ки Ман менӯшам, хоҳед нӯшид ва таъмидеро, ки Ман меёбам хоҳед ёфт;

40. Лекин имконияти дар тарафи росту чапи Ман нишастанатон дар дасти Ман нест, ки бидиҳам, ҷуз онҳое ки барояшон муҳайё шуда бошад.

41. Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз Яъқуб ва Юҳнно норозӣ шуданд.

42. Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда гуфт: “Шумо медонед, ононе ки мири халқҳо ба шумор мераванд, бар онҳо ҳукмрони мекунанд, ва ақобирашон бар онҳо фармонраво мешавад.

43. Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад;

44. Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи шумо шавад;

45. Зеро Писари Одам низ на барои он омад, ки ба Ё хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисъёр касон бидиҳад”.

Бартимаи кӯр бино шуд.

46. Ба Ерихӯ омаданд. Вақте ки Ё бо шогирдонаш ва мардуми бисъёр аз Ерихӯ мебаромад, Бартимаи ибни Тимаи ном кӯре дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид.

47. Чун шунид, ки ин Исои Носирист, фаръёдкунон гуфт: “Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман раҳм кун”.

48. Бисъёр касон вайро ба хомӯш шудан водор мекарданд; лекин вай боз ҳам бештар фаръёд мезад: “Эй Писари Довуд! Ба ман раҳм кун”.

49. Исо истода, фармуд, ки вайро бихонанд. Онҳо кӯрро хонда, гуфтанд: “Осуда бош, бархез, ки туро мехонад”.

50. Вай ҷомаи худро кашида, бархосту назди Исо омад.

51. Исо ба вай ҷавоб гардонда, гуфт: “Чӣ меҳоҳӣ, ки барои ту бикунам?” Кӯр ба Ў гуфт: “Эй Устод! Меҳоҳам бино шавам”.

52. Исо ба вай гуфт: “Бирав, ки имонат туро шифо бахшид”. Вай дарҳол бино гашта, аз ақиби Исо дар роҳ равона шуд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

1. Чун наздики Ерусалим, ба Байт-Фочӣ ва Байт-Ҳинӣ, бар кӯҳи Зайтун расиданд, Ў ду шогирди Худро фиристода,

2. Ба онҳо гуфт: “Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; чун даромадед, харкурраеро баста меёбед, ки ханӯз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, ин ҷо биёред;

3. Ва агар касе ба шумо гӯяд: ”Чаро чунин мекунед?”, ба ҷавобаш бигӯед, ки Худованд ба он эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онро ба ин ҷо мефиристад”

4. Онҳо рафта, курарро ёфтанд, ки дар кӯча назди дарвоза бастагӣ буд; ва онро воз карданд.

5. Баъзе касоне ки дар он ҷо истода буданд, ба онҳо гуфтанд: “Чӣ кор доред, ки курраро воз мекунед?”

6. Ба ҷавоби онҳо он чиро гуфтанд, ки Исо ба фармуда буд; Ва онҳоро ба ҳоли худашон гузоштанд.

7. Ва курраро назди Исо оварда, ҷомаҳои худро бар он афканданд, то бар он савор шуд.

8. Бисъёр касон касон ҷомаҳои худро бар роҳ густурданд, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ густурданд.

9. Ва онҳое ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд: “Ҳўшаъно! Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!”

10. „Муборак аст малакути падари мо Довуд, ки ба исми Худованд меояд! Ҳўшаъно дар арши аъло!”

11. Ва Исо вориди Ерусалим шуда, ба маъбад даромад; ва ҳама чизро аз назар гузаронд, ва чун рӯз бевақт шуда буд, бо он дувоздаҳ ба Байт-Ҳинӣ рафт.

Дарахти анҷири бемева.

12. Рӯзи дигар чун аз Байт-Ҳинӣ берун омаданд, гурусна монд;
13. Ва аз дур дарахти анчирро, ки барг дошт, дида, омад, то шояд чизе бар он биёбад; чун наздик шуд, чуз баргҳо чизе наёфт, зеро кли мавсими анчир ҳанӯз нарасида буд.
14. Ва Исо ба он гуфт: “Пас аз ин то абад касе аз ту мева нахӯрад”. Ва шогирдонаш инро шуниданд.

Пок кардани маъбад.

15. Ба Ерусалим омаданд. Исо ба маъбад даромада, ба пеш кардани онҳе ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, оғоз намуд; мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард;
16. Ва нагузошт, ки касе чизеро аз миёни маъбад бардошта гузарад.
17. Ва онҳоро таълим дода, мегуфт: “Оё навишта нашудааст, ки “Хонаи Ман хонаи ибодати ҳамаи халқҳо номида хоҳад шуд”? Аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед”.
18. Чун китобдонон ва саркоҳинон шуниданд, дар тараддуди ин шуданд, ки чӣ тавр Ӯро ба ҳалок расонанд; зеро аз Ӯ метарсиданд, чунки тамоми мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат буданд.
19. Чун рӯз бевақт шуд, Ӯ аз шаҳр берун рафт.
20. Бомдодон, вақте ки мегузаштанд, дарахти анчирро диданд, ки то реша хушк шудааст.
21. Ва Петрус ба ӯ оварда, гуфт: “Эй Устод! Инак дарахти анчире ки нафрин кардаӣ, хушк шудааст”.

Дуои имон.

22. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт:
23. „Ба Худо имон оваред. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба ин кӯҳ гӯяд: “Бархоста, худро дар баҳр афкан”, ва дар дили худ шак надошта бошад, балки яқин донад, ки он чи гӯяд мешавад, -ҳар чи гӯяд ба вай ато хоҳад шуд”.
24. „Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар чӣ дар дуо хоҳиш мекунад, яқин бидонед, ки пайдо хоҳед кард, -ва ба шумо ато хоҳад шуд”.

25., „Ва ҳангоме ки дар дуо меистед, агар аз касе ранчу озоре кашида бошед, гуноҳи вайро авф намоед, то ки Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад“;

26., „Аммо агар афв накунед, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо наомурзад“

Масъалаи қудрати Исо.

27. Боз ба Ерусалим омаданд. Ва ҳангоми ки Ў дар маъбад мегашт, саркоҳинон, китобдонон ва пирон назди Ў омада,

28. Гуфтанд: „Бо кадом қудрат ин корҳоро мекуни? “Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст, то ин корҳоро кунӣ?“

29. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: „Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам, ба Ман ҷавоб диҳед; он гоҳ Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам;

30. Таъмиди Яҳъё аз осмон буд, ё аз инсон? Ба Ман ҷавоб диҳед“.

31. Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: „Агар гӯем, ки “аз осмон буд”, Ў бигӯяд: “Пас чаро ба вай имон наовардед?“

32. Ва агар гӯем, ки “аз инсон буд”, аз мардум метарсанд; зеро ки хама Яҳъёро набии барҳақ медонистанд.

33. Ба Исо ҷавоб дода гуфтанд: „Намедонем“. Исо ҳам ба ҷавоби онҳо гуфт: „Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам“.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

1. Пас бо масалҳо ба онҳо оғози суҳан намуда, гуфт: „Касе тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште сохт, бурче бино кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт.

2. Чун мавсим расид, хизматгореро назди тоқдорон фиристод, то аз меваи тоқзор аз тоқдорон бигирад,

3. Лекин онҳо вайро дошта заданд ва тиждаст равона карданд.

4. Боз хизматгори дигарро назди онҳо фиристод; вайро низ сангборон карда, сарашро кафонданд ва дашном дода пеш кардан.

5. Боз як нафари дигарро фиристод: вайро куштанд; ва бисъёр касони дигарро- баъзеро заданд ва баъзеро куштанд.
6. Як писари азизаш буд, ва дар охир вайро низ назди онҳо фиристода, дар дили худ гуфт: "Аз писарам шарм хоҳанд дошт".
7. Лекин тоқдорон ба якдигар гуфтанд: "Ин ворис аст; биёед, вайро бикушем, то мерос аз они мо гардад".
8. Вайро дастгир карда, куштанд ва аз тоқзор берун бароварда партофтанд.
9. Пас соҳиби тоқзор чӣ хоҳад кард? Омада, тоқдоронро ба марг маҳкум хоҳад кард ва тоқзорро ба дигарон хоҳад супурд.
10. „Магар ин Навиштаро нахондаед.“ Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид:
11. Ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст”?”“
12. Ва хостанд Ёро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд; зеро донистанд, ки ин масалро дар ҳаққи онҳо гуфта буд; пас Ёро вогузашта рафтанд.

Масъалаи хироч.

13. Ва чанд нафар аз фарисиён ва ҳиродиёнро назди Ё фиристоданд, то Ёро аз суханаш афтонанд.
14. Онҳо омада, ба Ё гуфтанд: “Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳасти ва аз касе парвое надорӣ, зеро ҳеч рӯбинӣ намекунӣ, балки роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ; оё ба қайсар ҷизья додан ҷоиз аст ё не? Бидиҳем ё надидем?”
15. Аммо Ё риёкориҳои онҳоро дарёфта, гуфт: “Чаро Маро меозмод? Диноре ба Ман биёред, то онро бубинам”
16. Онҳо оварданд. Онҳо ба онҳо гуфт: “Ин сурат ва рақам аз они кист?” Онҳо ба Ё гуфтанд: “Аз они қайсар”.
17. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: “Он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост--ба Худо“. Ва аз ҷавоби Ё дар ҳайрат монданд.

Дар бораи эҳёи мурдагон.

18. Ва саддукқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ў омада, пурсиданд:

19. „Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст:” Агар бародари касе бимирад ва зане аз худ гузошта ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад, ва барои бародари худ насле ба вуҷуд оварад”.

20. Ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт;

21. Вайро ду юмин ба зан гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт; се юмин низ ҳамчунин.

22. Ҳамаи он ҳафт вайро гирифтанд ва насле нагузоштанд. Баъд аз ҳама зан низ мурд.

23. Пас, дар қиёмат, ки ҳама эҳё хоҳанд шуд, вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ки ҳар ҳафт вайро ба зан гирифта буданд”.

24. Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: “Магар гумроҳ нестед аз он рӯ, ки на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро?”

25. Зеро, ҳангоме ки аз мурдагон эҳё мешаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагон дар осмон мебошанд.

26. Аммо дар бораи мурдагон, ки эҳё мешаванд, магар дар китоби Мусо нахондаед, ки чӣ сон Худо дар назди бутта ба вай гуфт: “Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб”?

27. Вай на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон. Пас шумо басе гумроҳ шудаед.

Аҳкоми бузургтарин.

28. Яке аз китобдонон, чун мубоҳисаи онҳоро шунида, дид, ки ба онҳо ҷавоби некӯ дод, пеш омада, аз Ў пурсид: “Аввалини ҳамаи аҳком кадом аст?”

29. Исо ба вай ҷавоб дод: “Аввалини аҳком ин аст:” Бишна, эй Исроил! Худованд Худои мо Худованди ягона аст;

30. Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор”; аввалин аҳком ҳамин аст!

31. Ва дуюмаш монанди он аст: ”Ёри худро мисли худ дўст бидор”; хукми дигаре бузургтар аз инҳо нест”.

32. Китобдон ба Ў гуфт: “Офарин, эй Устод! Ту рост гуфтӣ, ки Худо ягона аст ва чуз Ў дигаре нест;

33. Ва Ўро бо тамоми дил ва ва бо тамоми идрок ва бо тамоми қувват дўст доштан ва ёри худро мисли худ дўст доштан аз ҳамаи қубониҳои сўхтанӣ ва ҳадияҳо афзалтар аст”.

34. Чун Исо дид, ки вай оқилона ҷавоб дод, ба вай гуфт: “Ту аз Малакути Худо дур нестӣ”. Пас аз он касе ҷуръат накард, ки аз Ў чизе пурсад.

Исо - ҳам писари Довуд ва ҳам Худованди Довуд.

35. Ва ҳангоме ки Исо дар маъбад таълим меод, савол дода, гуфт: “Чи сон китобдонон мегўянд, ки Масеҳ писари Довуд аст?”

36. Ва ҳол он ки худи Довуд бар тибқи Рӯҳулқудс мегўяд: ”Худованд ба Худованди ман гуфт: „Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пои Ту андозам“”.

37. „Инак, худи Довуд Ўро Худованд меномад: пас чӣ сон Ў писари вай будааст?“ Ва мардуми бисёр каломи Ўро бо хушнўдӣ мешуниданд.

Риёкориҳои китобдонон.

38. Ва Ў ба онҳо таълим дода, мегуфт: “Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дўст медоранд ҷомаҳои дароз пўшида гарданд, ва дар бозорҳо табрик бишнаванд,

39. Ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷой бигиранд ва дар зиёфатҳо болонишин шаванд;

40. Онҳо ки хонаҳои бевазанро фурӯ мебаранд ва барои намуд дуоро тўл медиҳанд, аз ҳама саҳтар маҳкум хоҳанд шуд”.

Фулуси бевазан.

41. Ва Исо дар муқобили ганчина нишаста нигоҳ мекард, ки чӣ сон мардум ба ганчина пул меандозанд. Аксари сарватдорон бисъёр меандохтанд.

42. Ва бевазани камбағале омада, ду фулус андохт, ки ним тин мешавад.

43. Пас шогирдонашро пеши Худ хонда, гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳамаи ононе ки ба ганчина андохтанд, бештар дод;

44. „Зеро ҳама аз зиёдатии худ доданд, лакин вай аз камбағалии худ ҳар чӣ дошт, андохт, яъне тамоми нафақаи худро дод“.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дар бораи омадани Исо.

Заволи маъбад.

1. Чун Исо аз маъбад мебаромад, яке аз шогирдонаш ба Ё гуфт: “Эй Устод! Бингар, чӣ навъ сангҳо ва чӣ навъ иморатҳост!”

2. Исо ба ҷавоби вай гуфт: “Ин иморатҳои бузургро мебинӣ? Ҳамаи ин хароб хоҳад шуд, ба дараҷае ки санге бар санге нахоҳад монд”.

3. Ва чун Ё бар кӯҳи Зайтун дар муқобили маъбад нишаста буд, Петрус, Яқуб Юҳанно ва Андриёс ба танҳои аз Ё пурсиданд:

4. „Моро огоҳ кун, ки ин кай воқеъ мешавад, ва аломати рӯй додани ҳамаи ин чӣ гуна аст?“

5. Он гоҳ дар ҷавоби онҳо ба гуфтан оғоз намуд: “Хушъёр бошед, зеро бисъёр касон шуморо гумроҳ накунанд;

6. Зеро бисъёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки ин Ман ҳастам, ва мардуми бисъёре гумроҳ кунанд.

7. Аммо чун ҷангҳо ва овозаи ҷангҳо ро бишнавед, натарсед: зеро ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест.

8. Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард; ва дар ҳар ҷо зилзилаҳо рӯй хоҳад дод, ва қаҳтиҳо ва ошӯбҳо падид хоҳад омад. Инҳо ибтидои дардҳост.

9. Лекин шумо худро эҳтиёт кунед; зеро шуморо ба маҳкумаҳо хоҳанд кашид, ва дар куништҳо тозиёна хоҳанд зад, ва шуморо назди ҳокимону подшоҳон ба хотири Ман ҳозир хоҳанд кард, то барои онҳо шаҳодате гардад.

10. Ва лозим аст, ки Инчил аввал дар байни тамоми халқҳо мавъиза карда шавад.

11. Чун шуморо барои таслим кардан гирифта баранд, пешакӣ ғамхорӣ ва андеша накунад, ки чӣ бояд бигӯед; балки он чи дар соат ба шумо ато шавад, онро бигӯед: зеро гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳулқудс аст.

12. Он гоҳ бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳанд кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон киём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд.

13. Ва ҳама аз барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт“.

Мусибати бузург.

14. Чун кароҳати харобиро, ки Дониёли набӣ ба забон овардааст, дар чое ки намебояд, бар по бубинед, - ҳар кӣ хонад, дарк кунад, - он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд.

15. Ва ҳар кӣ бар бом бошад, поён нафурояд ва барои гирифтани чизе ба хонаи худ надарояд;

16. Ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.

17. Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!

18. Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон рӯй надихад.

19. Зеро дар он айём чунон мусибате хоҳад шуд, ки аз ибтидои офариниш, ки Худо офарид, то ҳол нашудааст ва бори дигар нахоҳад шуд.

20. Ва агар Худованд он айёмро кӯтоҳ намекард, касе наҷот намеёфт; лекин аз барои баргузидагоне ки Ё интиҳоб намудааст, он айёмро кӯтоҳ кардааст.

21. Дар он ҳангом агар касе ба шумо гӯяд: ”Инак Масеҳ дар ин ҷост ё дар он ҷост,- бовар накунад.

22. Зеро масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизот нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.

23. Лекин шумо ҳушъёр бошед; инак, Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

Омадани Писари Одам.

24. Лекин дар он айём, пас аз он мусибат, офтоб хира шавад ва моҳ рӯшноии худро надихад.

25. Ва ситорагон аз осмон фурӯ резанд, ва қувваҳои афлок мутазалзил шаванд.

26. Он гоҳ Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд.

27. Ва он гоҳ Ў фариштагони Худро фиристода, баргузидагони Худро аз чор ҷониб, аз канори замин то канори осмон фароҳам хоҳад овард.

Масал дар бораи дарахти анҷир.

28. Акнун аз дархти анҷир мисол гиред; чун шохааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст;

29. Ҳамчунин шумо чун дидед, ки ин чизҳо воқеъ шудааст, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст.

30. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд.

31. Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

32. Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падар, касе намедонад, на фариштагони осмон, на Писар.

33. Пас, барҳазар ва бедор бошед ва дуо гӯед; зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад.

Дар интизори омадани Худованд.

34. Монанди касе ки ба сафар рафта ва хонаи худро тарк карда, ба хизматгорони худ ихтиёр дод ва барои ҳар яке шугли хосе муқарар намуд ва дарбонро фармуд, ки бедор бошад.

35. Пас, бедор бошед; зеро намедонед, ки соҳиби хона кай меояд, дар шом, ё ними шаб, ё ҳангоми бонги хурӯс, ё бомдодон;

36. Мабодо ногаҳон омада, шуморо хуфта ёбад.

37. Аммо он чи ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: “Бедор бошед”.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Суиқасд ба муқобили Исо.

1. То иди фисҳ ва фатир ду рӯз монда буд; саркоҳинон ва китобдонон дар тараддуди он буданд, ки чӣ сон бо ҳила Ўро дастгир карда, ба қатл расонанд;
2. Лекин мегуфтанд: “На дар ид, мабодо дар байни мардум ошӯбе рӯй диҳад”.

Маръями сокини Байт - Ҳинӣ бар Исо рағани атрафшон мерезад.

3. Ва ҳангоме ки Ў дар Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимбӯни маҳавӣ назди суфра нишаста буд, - зане бо зарфи гачини рағани атрафшони сунбули холиси гаронбаҳо омад ва зарфро шикаста, бар сари Ў рехт.
4. Баъзе касон норозӣ шуда, дар байни худ гуфтанд: “Чаро ин рағани атрафшон талаф шуд?”
5. Зеро онро ба зиёда аз сесад динор фурӯхта, ба мискинон тақсим карда додан мумкин буд“. Ва он занро сарзаниш карданд.
6. Лекин Исо гуфт: “Вайро ором гузоред; чаро вайро хичил мекунед? Вай барои Ман кори некӯ кард.
7. Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд ва ҳар гоҳ, ки бихоҳед, ба онҳо эҳсон карда метавонед; лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам.
8. Вай он чи метавонист, ба ҷо овард: Бадани Маро барои дафн пешакӣ тадҳин кард.
9. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инчил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдоварии вай зикр хоҳад ёфт”.

Паймони таслимкунанда бо саркоҳинон.

10. Ва Яҳудои Исқаръют, ки яке аз он дувоздаҳ буд, пеши саркоҳинон рафт, то ки Ўро ба онҳо таслим.
11. Онҳо чун сухани вайро шуниданд, шод гаштанд, ва ба вай пул доданӣ шуданд. Вай дар ҷустуҷӯи фурсати мувофиқ буд, ки Ўро таслим кунад.

Фисҳи охирин.

12. Дар рӯзи аввали иди фатир, ки барои фисҳ қурбонӣ мекарданд, шогирдонаш ба Ў гуфтанд: “Кучо мехоҳӣ, ки фисҳро бихӯрӣ, то рафта тайёр кунем?”

13. Пас ду нафарро аз шогирдонаш фиристода, ба онҳо гуфт: “Ба шахр биравед; марде ба шумо рост хоҳад омад, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақибӣ вай равона шавед,

14. Ба кучое ки дарояд, ба соҳибӣ хона гӯед: “Устод мегӯяд: меҳмонхона кучост, ки он ҷо фисҳро бо шогирдони Худ бихӯрам?”

15. Вай ба шумо болохонаи калони мафрушу тайёрро нишон медиҳад; дар он ҷо барои мо тайёри бинед”.

16. Шогирдонаш равона шуда, ба шахр омаданд, ва чунон ки Ў гуфта буд, ёфтанд; ва фисҳро омода карданд.

Фисҳ.

17. Бегоҳи рӯз Ў бо он дувоздаҳ омад.

18. Ва ҳангоме ки нишаста таом меҳӯрданд, Исо гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён, ки бо Ман таом меҳӯрад, Маро таслим хоҳад кард”.

19. Онҳо ғамгин шуда, паси ҳамдигар ба Ў гуфтанд: “Оё ин манам?” Ва дигаре: “Оё ин манам?”

20. Лекин Ў ба ҷавоби онҳо гуфт: “Яке аз дувоздаҳ, ки бо Ман даст дар табақ меандозад”.

21. Агарчи Писари Одам ончунон, ки дар бораи Ў навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим карда шавад: барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт.

Таоми шомӣ муқаддас.

22. Ва ҳангоме ки таом меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо доду гуфт: “Бигиред ва бихӯред, ки ин Бадани Ман аст”.

23. Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дод; ва ҳама аз он нӯшиданд.

24. Ва ба онҳо гуфт: “Ин аст Хуни Ман аз аҳди ҷадид, ки барои бисъёр касон рехта мешавад.

25. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман дигар аз шираи ангур нахоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар Малакути Худо маи тоза бинӯшам“.

Имтиҳони имони шогирдон

26. Ва ҳамду сано хонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.

27. Ва Исо ба онҳо гуфт: “Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса хоҳед афтод; зеро навишта шудааст: “Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд“.

28. Аммо пас аз эҳё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт.

29. Петрус ба Ё гуфт: “Агар ҳама ба васваса афтанд ҳам, ман намеафтам“.

30. Исо ба вай гуфт: “Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки ту ҳоло, дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард“.

31. Лекин вай бо ҷидду ҷаҳди зиёдтар мегуфт: “Ҳатто агар бо Ту мурданам лозим ояд, ҳам Ту ро ҳаргиз инкор накунам“. Дигарон низ ҳамчунон гуфтанд.

Исо дар Ҷатсамонӣ маҳзун мешавад ва дуо мегӯяд.

32. Ба мавзее омаданд, ки Ҷатсамонӣ ном дошт; ва Ё ба шогидонаш гуфт: “Дар ин ҷо бинишинед, то Ман дуо гӯям“.

33. Ва Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо Худ бурд; ва дар изтироб афтод ва дилтанг шуд.

34. Ва ба онҳо гуфт: “Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бедор бошед“.

Дуои якум.

35. Ва, каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо гуфт, ки агар мумкин бошад, он соатро аз Ё бигзарад;

36. Ва гуфт: “Аббо, Падарам! Ҳама чиз назди Ту мумкин аст; ин косаро аз Ман бигзарон, лекин на бо хоҳиши Ман, балки бо иродаи Ту“.

37. Ва омада, онҳоро хуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: “Эй Шимъун! Ту хуфтай? Оё натавонисти соате бедор бошӣ?”

38. Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед; рӯҳ бардам аст, лакин қисм нотавон“.

Дуои дуоҷум.

39. Ва боз рафта бо ҳамон суханон дуо гуфт.

40. Ва баргашта, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буд; ва онҳо намедонистанд, ки ба Ё чӣ ҷавоб диҳанд.

Дуои сеюм.

41. Ва бори сеюм омада, ба онҳо гуфт: “Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунед? Вассалом, соат расидааст, инак Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад;

42. Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад“.

Таслим кардани Яҳудо ва ҳабс шудани Исо.

43. Ва дарҳол, ҳанӯз ки Ё сухан мегуфт, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай медуми бисъёре аз ҷониби саркоҳинон, китобдоднон ва пирон бо шамшеру таёққо омаданд.

44. Таслимкунандаи Ё ишорате ба онҳо дода, гуфт буд: “Ҳар киро бибӯсам, Ё ҳамон аст; Ёро дастгир кунеду бо эҳтиёт баред“.

45. Ва чун омад, дарҳол ба Ё наздик шуда, гуфт: “Эй Устод! Эй Устод!“ Ва Ёро бӯсид.

46. Ва онҳо дастҳои худро бар Ё андохта, Ёро гирифтанд.

Исоро ҳама тарк карданд.

47. Аммо яке аз ҳозирон шамшери худро кашида, ба ғуломи саркоҳин заду як гӯши вайро бурида партофт.

48. Исо ба онҳо рӯ оварда гуфт: “Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёққо берун омадаед, то Маро дастгир кунед;

49. Ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад будам ва таълим меодам, ва шумо Маро дастгир накардед; лекин бигзор Навиштаҳо ба амал ояд.
50. Он гоҳ ҳама Ўро вогузошта, гурехтанд.
51. Чавоне чисми бараҳнаи худро бо чодире печонда, аз ақиби Ў мерафт; ва сарбозон вайро дастгир карданд.
52. Лекин вай чодирро партофта, тани бараҳна аз дасти онҳо гурехт.

Исо ба ҳузури пирон.

53. Ва Исоро назди саркоҳин оварданд; ва тамоми саркоҳинон ва пирон ва китобдонон назди вай гирд омаданд.
54. Перус аз дур, то даруни ҳавлии саркоҳин аз паи Ў равона шуда, бо хизматгори нишаст ва назди оташ худро гарм мекард.
55. Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодате бар зидди Исо буданд, то Ўро ба қатл расонанд, лекин наёфтанд.
56. Зеро бисёр касон бар зидди Ў шаҳодати бардурӯғ доданд, лекин ин шаҳодатҳо ба яқдига мувофиқ набуд.
57. Ва баъзе касон бархоста, бар зидди Ў шаҳодати бардурӯғ дода, гуфтанд:
58. „Мо шунидем, ки Ў мегуфт” Ман ин маъбади бо дасти одам сохташударо вайрон мекунам ва дар се рӯз дигарро бино мекунам, ки бо дасти одам сохта нашуда бошад” „.
59. Лекин чунин шаҳодати онҳо низ мувофиқ набуд.
60. Пас саркоҳин бархост ва дар миёна истода, аз Исо пурсид: “Чаро Ту ҳеҷ ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?”.
61. Аммо Ў хомӯш монд ва ҳеҷ ҷавоб надод. Боз саркоҳин аз Ў пурсида, гуфт: “Оё Ту Масеҳ Писари Худои Муборак ҳастӣ?”.
62. Исо гуфт: “Ман ҳастам; ва шумо Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд”.
63. Он гоҳ саркоҳин чомаи худро дарронда, гуфт: “Дигар ба шохидон чӣ ҳолат дорем?”
64. „Шумо куфрро шунидед; чӣ мулоҳиза доред?” Пас ҳама Ўро айбдор карда, сазовори марг донишанд.

65. Ва баъзе касон ба сару рӯи Ў туф кардан гирифтанд ва рӯяшро пӯшида, Ўро мезаданд ва мегуфтанд, ки: “Нубавват кун”. Ва хизматгорон Ўро торсакӣ мезаданд.

Петрус Худованди худро инкор мекунад.

66. Хангоме ки Петрус дар поён, дар рӯи ҳавли буд, яке аз канизони саркоҳин омад

67. Ва чун дид, ки Петрус худро гарм мекунад, ба вай нигоҳ карда, гуфт: “Ту низ бо Исои Носирӣ будӣ”.

68. Лекин вай инкор карда, гуфт: “Намедонам ва намефаҳмам, ки ту чӣ мегӯӣ”. Ва ба ҳавлии берун рафта буд, ки хурӯс бонг зад.

69. Каниз бори дигар вайро дида, ба ҳозирон гуфт: “Ин яке аз онҳост”.

70. Вай бори дигар инкор кард. Пас аз муддате ҳозирон ба Петрус гуфтанд: “Дар ҳақиқат ту яке аз онҳо мебоши; зеро ки ту аз Ҷалил ҳастӣ ва лаҳҷаи ту ҳамон хел аст”.

71. Лекин вай ба савганду қасам хӯрдан оғоз намуда, гуфт: “Он Одамро, ки мегӯед, намешиносам”.

72. Ҷамон дам хурӯс бори дуюм бонг зад. Он гоҳ Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки Вай гуфта буд: “Пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард”. Ва оғоз ба гиристан намуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Исо ба ҳузури Пилотус.

1. Бомдодон фавран саркоҳинон бо пирон ва китобдонон ва тамоми шӯрои пирон машварат карданд ва Исоро баста бурданду ба Пилотус таслим карданд.

2. Пилотус аз Ў пурсид: “Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?” Ў ҷавоб дода гуфт: “Ту мегӯӣ”.

3. Ва саркоҳинон Ўро бисъёр айбдор мекарданд.

4. Пилотус боз аз Ў пурсид: “Ту ҳеч ҷавобе намедиҳӣ? Бингар, ки чи қадар Туро айбдор мекунанд”.

5. Лекин Исо боз ҳеч ҷавоб надод, ба тавре ки Пилотус дар ҳайрат монд.

Исо не, балки Бараббос.

6. Дар ҳар ид вай як бандиро, ки мехостанд, барои онҳо озод мекард.
7. Бараббос ном касе бо шариконаш дар ҳабс буд, ки онҳо дар вақти исьён одам кушта буданд.
8. Ва мардум фаръёд зада, илтимос карданд, ки он чиро, ки ҳамеша барои онҳо мекард, ба ҷо оварад.
9. Вай ба ҷавоби онҳо гуфт: “Оё мехоҳед, Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод кунам?”
10. Зеро медонист, ки саркоҳинон Ўро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.
11. Лекин саркоҳинон мардумро барангехта буданд, ки Бараббосро барои онҳо озод кунад, беҳтар аст.
12. Пилотус боз ба ҷавоби онҳо гуфт: “Пас чӣ мехоҳед бикунам бо он Касе ки Ўро Подшоҳи Яҳудиён меномед?”
13. Онҳо боз фаръёд задана: “Ўро маслуб кун!”
14. Пилотус ба онҳо гуфт: “Ў чӣ бадӣ кардааст?” Лекин онҳо боз ҳам зиёдтар фаръёд заданд: “Ўро маслуб кун!”
15. Пас Пилотус, мардумро хушнӯд кардани шуда, Бараббосро барои онҳо озод кард ва Исоро тозиёна зада, барои маслуб кардан таслим кард.

Тамасхур ва таҳқири кардани Исо.

16. Ва сарбозон Ўро ба даруни ҳавлӣ, яъне ба сарбозхона бурданд ва тамоми ғавҷро гирд оварданд;
17. Ва ҷомаи арғувон ба Ў пӯшонданд ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд;
18. Ва оғоз ба салом намуданд: “Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!”
19. Ва қамиш бар сараш заданд ва бар Ў туф карданд ва, зону зада, ба Ў таъзим карданд.
20. Пас аз он ки Ўро босе истехзо карданд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси Худашро пӯшонданд ва Ўро берун бурданд, то маслуб кунанд.

21. Ва роҳгузареро аз Қурин, ки Шимъун ном дошт ва падари Искандар ва Руфус буд ва аз сахро меомад, маҷбур карданд, ки салиби Ўро бардорад.

22. Ва Исоро ба чое бурданд, ки Қолқолто, яъне “Қои косахонаи сар” ном дошт.

23. Ва шароби бо мур омехтаро барои нӯшонданаиш доданд; лекин Ў нанӯшид.

Маслуб кардани Исо ва мамоти Ў.

24. Ононе ки Ўро маслуб карданд, либоси Ўро қуръа партофта тақсим карданд, то ҳар кас чизе бигирад.

25. Ва соати сеюм буд, ки Ўро маслуб карданд.

26. Ва бар Ў чунин айбномае навишта шуда буд: “Подшоҳи Яҳудиён”.

27. Бо Ў ду роҳзанро, яке аз дасти росташ ва дигареро аз дасти чапаш, маслуб карданд.

28. Пас ба амал омад он Навиштае ки мегӯяд: “Аз чинояткорон шумурда шуд”.

29. Ва роҳгузарон Ўро дашном дода ва сар чунбонда, мегуфтанд: “Эй Ту ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз аз нав бино мекуни!”

30. Худатро наҷот дода, аз салиб фурӯд ой”

31. Ҳамчунин саркоҳинон ва китобдонон Ўро истехзо карда, ба якдигар мегуфтанд: “Дигаронро наҷот меод, лекин Худашро наҷот дода наметавонад!”

32. Масех, Подшоҳи Исроил, бигзор акнун аз салиб фурӯд ояд, то бубинем ва имон оварем”. Ва онҳое ки бо Ў маслуб шуда буданд, Ўро дашном меоданд.

33. Чун соати шашум расид, тамоми заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт.

34. Ва дар соати нӯҳум Исо бо овози баланд фаръед зада, гуфт: “Элҳӣ, Элҳӣ! Лама сабактанӣ?” яъне: “Худои Ман, Худои Ман! Чаро маро тарк кардаӣ?”

35. Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: “Инак Ильёсро меконад”.

36. Пас шахсе шитоб карда, исфанчero аз сирко пур кард ва бар сари най ниҳода, ба Ў нўшонидани шуд ва гуфт: “Биистед, бубинем, ки оё Ильёс меояд, то Ўро фурўд оварад?”

37. Лекин Исо садои баланде бароварда, чон дод.

38. Ва пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд.

39. Мирисаде ки рў ба рўи Ў меистод, чун дид, ки Ў бо чунин садо чон дод, гуфт: “Ба ростӣ ин Одам Писари Худо буд?”

40. Якчанд зан низ буданд, ки аз дур нигоҳ мекарданд: аз он чумла Марьями Маҷдали ва Марьяме ки модари Яъқуби кўчак ва Йўсе буд, ва Салўмит,

41. Ки хангоми дар Қалил буданаш аз ақибӣ Ў мерафтанд ва ба Ў хизмат мекарданд, ва бисъёр занони дигар, ки ҳамроҳи Ў ба Ерусалим омада буданд.

Дафни Исо.

42. Ва чун шом шуд, зеро ки рўзи чумба, яъне бегоҳи шанбе буд,

43. Юсуф ном шахсе аз Ҳаромот, узви намоёни шўро, ки худаш низ интизори Малакути Худо буд, омад ва часорат карда назди Пилотус даромад ва Қасади Исоро талаб кард;

44. Пилотус дар ҳайрат афтод, ки Ў зуд фавтидааст; ва юзбоширо талабида, аз вай пурсид, ки оё фавтид?

45. Ва чун юзбошӣ фаҳмид, Қасадро ба Юсуф дод.

46. Вай катоне харида ва Қасадро аз салиб фуруварда, ба катон печонд ва ба қабре ки дар дохили санг тарошида буд, ниҳод; ва сангеро бар дари қабр ғелонд.

47. Ва Марьями Маҷдалия ва Марьями модари Йўсе диданд, ки кучо гузошта шуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Эҳёи Исо ва воқеаҳои ин рўз

1. Баъд аз гузаштани шанбе, Марьями Маҷдалия ва Марьяме ки модари Яъқуб буд, ва Салўмут ханут хариданд, то рафта Ўро тадҳин кунад.

2. Ва сахари рӯзи якшанбе, чун офтоб тулӯ кард, онҳо ба сари қабр омаданд,
3. Ва ба ҳамдигар мегуфтанд: “Сангро аз дари қабр барои мо кӣ меғелонад?”
4. Чун нигаристанд, диданд, ки санг ғелонда шудааст; ва ҳол он ки он бисъёр бузург буд.
5. Ва чун ба қабр даромаданд, ҷавонеро дар тарафи рост нишаста диданд, ки либоси сафед дар бар дошт; ва ҳайрон шуданд.
6. Вай ба онҳо гуфт: “Ҳайрон нашавед. Исои Носирии маслубро чустучӯ мекунад; Ў эҳъё шуд ва дар ин ҷо нест. Инак ҷое ки Ўро ниҳода буданд.
7. Лекин рафта, ба шогидони Ў ва ба Петрус гӯед, ки Ў пеш аз шумо ба Ҷалил меравад; Ўро, чунон ки ба шумо гуфта буд, дар он ҷо хоҳед дид”.
8. Ва зуд баромада, тозон аз пеши қабр рафтанд; онҳоро ларза ва даҳшат фаро гирифта буд, ва ба касе чизе нагуфтанд, зеро ки метарсиданд.
9. Саҳари рӯзи якшанбе эҳъё шуда, аввал ба Марьями Маҷдалия, ки аз вай ҳафт девро берун карда буд, зоҳир шуд.
10. Вай рафта, ба ҳамроҳони Ў, ки гириёну нолон буданд, хабар дод;
11. Лекин онҳо чун шуниданд, ки Ў зинда аст, ва Ўро вай дидааст, бовар накарданд.
12. Баъд аз он ба сурати дигар ба ду нафари онҳо, ки ба деҳа мерафтанд, дар роҳ зоҳир шуд.
13. Ва онҳо баргашта, ба дигарон хабар доданд’ лекин ба онҳо низ бовар накарданд.
14. Ниҳоят ба он ёздаҳ, ки дар сари суфра нишаста буданд, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва дилсаҳтиашон сарзаниш кард, зеро ба онҳо ки Ўро эҳъё шуда дида буданд, бовар накарданд.
15. Ва ба онҳо гуфт: “Ба тамоми олам биравед ва Инҷилро ба ҳамаи маҳлуқот мавъиза кунед.
16. Ҳар кӣ имон оварда, таъмид ёбад, наҷот хоҳад ёфт; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд.
17. Ва ин аломот ҳамроҳи имондорон хоҳад буд: ба исми Ман девҳоро берун кунанд ва ба забонҳои нав сухан гӯянд;

18. Ва морхоро гиранд; ва агар заҳри қотиле бихўранд, ба онҳо осеб нарасонад; ва даст бар беморон ниҳанд, онҳо шифо ёбанд“.

Сууди Исо.

19. Ва Худованд, пас аз он ки ба онҳо сухан гуфт, ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишаст.

20. Ва онҳо берун рафта, дар ҳар ҷо мавъиза мекарданд, ва Худованд ба онҳо мадад мерасонд ва бо аломати баъдина каломро собит мегардонд.